

[Iver Poulsen.]

virkelig ville opretholde disse uværdige midler eller skride til en ændring, stillede jeg den 25. juli i år et spørgsmål til den højtærede socialminister — jeg udbeder mig formandens tilladelse til at citere —:

„Vil ministeren foranledige, at fortsættelsessygekassernes medlemmer sikres samme rettigheder, som er givet de anerkendte sygekassers B-medlemmer ved lov nr. 239 af 10. juni 1960 om den offentlige sygeforsikring, og at borgerne, som det må være en selvfølge i et demokratisk samfund, får ret til selv at bestemme, hvilken sygeforsikring de ønsker at benytte, uanset vedkommendes indtægtsforhold?“

I min motivering for spørgsmålet gav jeg udtryk for, hvori den nævnte forskelsbehandling bestod: at fortsættelsessygekasserne skulle betale dobbelt så meget pr. hospitalsindlæggelse som de anerkendte sygekasser, at fortsættelsessygekasserne ikke måtte udbetale sygeløn, og at fortsættelsessygekassernes medlemmer skulle tvangsoverføres til de anerkendte sygekasser, hvis deres indtægt faldt ned under den af socialministeren fastsatte sygekassegrænse.

Socialministeren afviste kort og bestemt at foranledige en ændring i disse forhold, og ministeren gjorde det med den begrundelse, at den forskelsbehandling og den ulighed for loven, som var en følge af sygekasseloven af 1960, simpelt hen var tilstrevet; det var en forudsætning for lovens gennemførelse, og derfor kunne den højtærede minister ikke medvirke til en ændring af de bestående forhold. Ministerens afvisning — det kan jeg godt sige uden overdivelse — vakte bestyrtelse og harme ud over landet, og det i meget, meget vide kredse, ja, langt ind i regeringskredse. Således støttede det radikale regeringsorgan Middelfart Venstreblad mig meget stærkt i det krav, der lå i mit spørgsmål, idet bladet, samtidig med at jeg rejste det nævnte spørgsmål over for ministeren, skrev følgende — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Det hele forhold er uværdigt for et frihedsland som Danmark, og det er et lige så typisk som grimt eksempel på, at socialiseringen skrider frem.“

Det er altså klart, at de forhold, der eksisterede efter gennemførelsen af loven om offentlig sygeforsikring, vakte bestyrtelse og harme ud over landet, og vi modtog da også en mængde henvendelser fra forskellige befolkningsgrupper og fra enhver landsdel om at fremsætte et lovforslag, som tilstodte at fjerne de uretfærdigheder og den forskelsbehandling, som jeg lige har nævnt.

Jeg vil godt lige her indflette en bemærkning til den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Niels Mørk, som nævnte administrationsudgifterne inden for fortsættelsessygekasserne sammenlignet med administrationsudgifterne inden for de anerkendte sygekasser. Det ærede medlem påstod, at jeg ikke havde ført bevis for, at fortsættelseskasserne administrerede billigere end de anerkendte sygekasser. Det skal jeg ikke komme nærmere ind på, for det ærede medlem hr. Peter Larsen har allerede nævnt et eksempel herpå; men jeg synes ærlig talt, det er en lidt for billig bebrejdelse, det ærede medlem retter imod mig, når han fremtrækker fortsættelsessygekasserne i et enkelt amt, Skanderborg amt, og sammenligner dem med samtlige anerkendte sygekasser og dermed vil vise, at Skanderborg amt er noget dyrere. Det ærede medlem tilføjede: hvordan det ligger for fortsættelsessygekasserne i det hele taget, det ved jeg ikke. Over for en sådan udtalelse synes jeg det er tilgiveligt, at jeg ikke går i enkeltheder med det spørgsmål.

Foruden det nævnte forhold har vi i vort lovforslag medtaget et par andre forhold, som efter vor mening i praksis har vist sig at være uheldige. Det drejer sig for det første om bestemte personers valgbarhed til sygekassers bestyrelse og repræsentantskab og for det andet om de anerkendte sygekassers ret til selv at bestemme, om de vil yde tilskud til gruppe III medicin, den såkaldte dispensationsmedicin.

I lovens § 3, stk. 5, hedder det bl. a., at personer, som hører til fag, hvis udøvere har overenskomst med en sygekasse, ikke er valgbare til bestyrelse eller repræsentantskab. Begrundelsen for, at vi har taget dette spørgsmål med, er, at jeg har fået henvendelser, som går ud på, at bestemmelsen har givet anledning til fortolkningsvanskeligheder og ganske unødige diskussio-